

DE ARGENTIJNSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE
ARGENTIJNSE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 6

Vertaald door Erica Disco

 oceaan

De Argentijnse dochter is deel 6 van de serie *De verloren dochters*

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Spanish Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2025 Soraya Lane

© 2025 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046833872

ISBN 9789046833889 (e-book)

ISBN 9789046833896 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Proloog

Het landgoed van de familie Santiago, Argentinië, 1939

Valentina staarde naar de groene bladeren van de koraalboom en kroop dicht tegen Felipe aan. Het zonlicht wist nauwelijks door het dichte bladerdak heen te dringen. De paarden stonden vlakbij tevreden uit te rusten in de ochtendzon en de jonge ruiters lagen languit op het gras in de verste hoek van het uitgestrekte landgoed.

‘Hoefden we maar niet terug.’ Ze ging op haar zij liggen en keek Felipe doordringend aan. Toen ze zich op haar elleboog omhoogwerkte, viel haar lange donkere haar over haar schouder en streek het langs zijn gezicht. ‘Ik zou hier wel de hele dag willen blijven.’

Met zijn vingers trok hij een spoor van haar schouder tot aan haar pols. Zonder iets te zeggen richtte hij zich op en kuste haar zo teder dat het voelde alsof ze zou wegsmelten in zijn armen. ‘Als je vader ons zo zou zien...’

Ze streek het haar uit zijn cacaobruine ogen. ‘Waarom vertellen we het hem dan niet gewoon? Zou het niet beter zijn als hij het wist? Ik wil dit niet meer geheimhouden.’

Met grote ogen van angst vroeg hij: ‘Wil je het hem vertellen?’

Terwijl ze hem nog een vluchtige zoen gaf, hoorde ze een van de paarden rusteloos hinniken. Ze waren langer gebleven dan gepland, dus zouden ze nu waarschijnlijk in galop terug moeten zodat zij thuis geen problemen zou krijgen. Soms

droomde ze ervan om haar familie in te lichten over Felipe en de liefde die ze voor hem voelde. Na al die jaren was ze er klaar voor. 'Ja, ik vind dat we dat moeten doen. Ik wil dat je hem om mijn hand vraagt,' fluisterde ze. 'Hoelang moeten we nog wachten?'

'En stel dat hij nee zegt? Stel dat we onze relatie moeten verbreken als hij het eenmaal weet?'

'Dat gebeurt niet, daar ben ik zeker van. Mijn vader wil alleen dat ik gelukkig ben.'

Als Felipe haar moeder maar niet om Valentina's hand vroeg, want zij zou haar dochter nog liever de rest van haar leven in haar slaapkamer opsluiten dan accepteren dat ze verliefd was op een jongen als Felipe. Haar moeder had veel grotere ambities voor haar enige dochter. Ze had het alsmaar over de mannen aan wie ze haar wilde voorstellen en het enige wat haar daarvan weerhield was het feit dat haar man wilde wachten tot Valentina wat ouder was, zodat ze zelf kon bepalen met wie ze ging trouwen. In haar hart vermoedde ze dat haar vader haar zo lang mogelijk thuis wilde houden, en daar ging ze maar al te graag in mee.

'We kunnen maar beter teruggaan,' merkte Felipe op. 'Je vader vergeeft het me nooit als hij een zoekactie voor ons op touw moet zetten. Dan kunnen we het al vergeten vóórdat ik de moed bijeen heb geraapt om hem in te lichten.'

Met een zucht liet Valentina zich door hem overeind helpen. Toen ze zijn vingers door de hare gehaakt voelde, wensde ze dat ze deze ochtend nog eens konden overdoen. Maar terwijl ze de vouwen uit haar blouse streek zodat niemand zou zien dat ze in het gras hadden gelegen, hoorde ze hoefgetrappel en begon haar hart sneller te slaan omdat er een ruiter in aantocht was.

Behalve Felipe en zij galoppeerde niemand zo over het land-

goed, dus dit kon alleen maar betekenen dat er iets mis moest zijn. Heel erg mis.

‘Juffrouw Valentina,’ riep de ruiter buiten adem toen hij dichterbij kwam. ‘Kom snel!’

Hulpeloos keek ze naar Felipe, die snel de paarden gereed ging maken voor de terugrit.

Laat er alsjeblieft niets met papa aan de hand zijn. Het mag iedereen zijn, behalve mijn lieve papa.

1

Londen, 2022

Toen Rose door de glazen deur het advocatenkantoor uit liep, vroeg ze zich af of ze droomde. Niets van wat ze zojuist had gehoord leek echt en ze vermoedde dat ze enorm verbaasd had gekeken tijdens de bijeenkomst. Ze reikte naar het kistje in haar tas en streek met haar vingers over het gladde hout.

Hoe kan dit nou waar zijn?

Ze bleef staan, keek om zich heen en hief haar gezicht op naar de zon. Dat had ze al dagen of misschien zelfs weken niet gedaan. De afgelopen maanden waren in een waas aan haar voorbijgetrokken en ze kon zich nauwelijks herinneren welke dag van de week het was of wanneer ze voor het laatst de tijd had genomen om een frisse neus te halen. Op dat moment botste er iemand tegen haar op en verloor ze bijna haar evenwicht. Verward en een beetje verblind door de zon keek ze om zich heen en besepte weer waar ze was. Op straat wemelde het van de mensen die haast hadden, en zij stond gigantisch in de weg.

Haar telefoon trilde en ze pakte hem snel uit haar zak. Toen ze zag dat het bericht van de verzorgster van haar moeder afkomstig was, liet ze haar telefoon bijna vallen in haar haast het te lezen.

Alles is in orde hier. Je moeder slaapt. Neem de tijd.

De verleiding was groot om zich alsnog naar huis te reppen, maar de afgelopen tijd kwam ze nauwelijks nog de deur uit. Omdat ze nog twee uur de tijd had voordat de verzorgster weg moest, besloot ze op zoek te gaan naar een eettentje. Na vijf minuten kwam ze er al een tegen en eenmaal binnen werd ze meteen vrolijk van de geur van koffie. Even ontsnappen aan de drukte, dat was precies wat ze nodig had.

‘Zo te zien kun jij wel een shot cafeïne gebruiken.’

Toen Rose opkeek, zag ze dat de barista met een vragende blik een meeneembeker onder het koffieapparaat zette. ‘Valt het zo op?’

‘Eerlijk gezegd wel.’

Rose lachte. Het was niet alleen lang geleden dat ze goede koffie had gedronken, het voelde ook goed om weer eens te lachen. ‘Laten we het er maar op houden dat ik de afgelopen weken op oploskoffie heb geleefd.’

‘Laat me raden.’ Hij trok een gezicht alsof hij zich diep concentreerde en vroeg vervolgens met een grijns: ‘Een flat white met magere melk?’

Even wist ze niet goed of ze nou onder de indruk moest zijn of zich moest ergeren omdat ze zo voorspelbaar was, maar ze besloot voor het eerste te gaan. ‘Je hebt me door.’ Ze betaalde voor de koffie en bestelde ook nog *eggs benedict* om haar knorrende maag tevreden te stellen. Als ze niet zo benieuwd was geweest naar de inhoud van het kistje, was ze nog wel even blijven staan om wat langer met de knappe barista te flirten. Toen ze nog werkte, ging ze elke ochtend naar het koffietentje vlak bij haar kantoor. Ze vond het altijd leuk om een praatje te maken en vertrok daarna stevast met een glimlach op haar gezicht en een beker koffie in de hand naar haar werk. Hoewel ze de routine van haar oude leven niet echt miste, snakte ze soms wel naar de sociale contacten.

Uiteindelijk ging ze aan een tafeltje in de hoek zitten en pakte ze het kistje dat ze op het advocatenkantoor had gekregen. Ze bestudeerde het van alle kanten en keek naar het met de hand beschreven naamkaartje dat eraan hing. Het touwtje dat het geheel bij elkaar hield was oud en toen ze de knoop met haar vingernagels probeerde los te krijgen kwamen er vezeltjes los die door de lucht dwarrelden. Al snel gaf het touwtje mee en gooide ze het op tafel. Voordat ze het kistje openmaakte, aarzelde ze even omdat er een golf van zenuwen en verdriet door haar heen ging.

Was je er nog maar, oma. Dan zouden we dit samen kunnen doen.

Het was maar een klein kistje en hoewel ze geen idee had wat ze kon verwachten, was ze verbaasd door wat ze erin aantrof. Bovenop lag een stukje hemelsblauwe zijde dat eruitzag alsof het uit een grotere lap stof was geknipt, of misschien voorzichtig gescheurd. Toen ze het oppakte zag ze dat er een verfijnd beeldje van een paard op de bodem lag. Ze legde het lapje zijde neer, pakte het paardje voorzichtig op en liet haar vingertoppen over de zachte randen glijden om het sierlijke houtsnijwerk te bewonderen. Het was heel klein en duidelijk met zorg vervaardigd, alsof er uren met de hand op was gewoegd.

‘Een flat white?’

Rose knikte naar de serveerster die naast het tafeltje opdook en mompelde een bedankje. Daarna richtte ze zo snel mogelijk haar blik weer op het figuurtje en vroeg ze zich af waar ze nou precies naar keek. Wie had dit gemaakt en waarom was het voor haar oma bestemd? Mia, de vrouw die bij de bijeenkomst aanwezig was geweest, had beweerd dat het kistje was achtergelaten in een tehuis genaamd Hope’s House, voordat de grootmoeder van Rose ter adoptie was afgestaan. Het was

bijna niet te bevatten dat het tientallen jaren verborgen was gebleven.

Na een tijdje legde ze het paardje neer en keek weer in het kistje. Ze hield het zelfs ondersteboven omdat ze zeker wist dat ze iets over het hoofd moest hebben gezien. Misschien een brief of een ander document dat meer duidelijkheid zou scheppen over wat ze had gevonden. Verder was het kistje echter leeg. Die twee piepkleine voorwerpen zouden dus de sleutel tot de ware afkomst van haar familie moeten zijn.

Ze nam het lapje zijde in haar ene hand en het paardje in de andere en dacht helemaal niet meer aan de koffie toen ze haar vingers om de voorwerpen sloot alsof de antwoorden op die manier vanzelf tot haar zouden komen.

In plaats daarvan was ze nog nooit zo in de war geweest en vroeg ze zich af wat dit voor haar betekende, nu ze dreigde de enige familie die ze nog had kwijt te raken. Huiverend staarde ze naar de aanwijzingen. Haar oma was nog maar kortgeleden gestorven, amper een half jaar voordat haar moeder de diagnose had gekregen. Dat maakte dit kijkje in het verleden bitterzoet. Nadat haar vader voor zijn werk naar het buitenland was vertrokken, was het contact volledig verbroken en was ze als enig kind opgegroeid in het huis van haar grootmoeder. Omdat ze met meerdere generaties vrouwen onder één dak hadden gewoond en ze daardoor veel tijd met haar oma en haar moeder had doorgebracht, had ze als kind vaak het gevoel dat ze niet één, maar twee liefhebbende moeders had.

Snel knipperde ze haar tranen weg omdat ze hier niet emotioneel wilde worden, maar opeens voelde ze zich moederziel alleen. Ze had er alles voor overgehad om haar oma nu bij zich te hebben. Om haar zachte, verweerde hand in de hare te voelen, om op te kijken in haar heldere ogen. Of om de warme blik van haar moeder te zien, vol verbazing vanwege hun ont-

dekking. Het was bijna niet te geloven dat ze hen in een jaar tijd allebei zou verliezen. Wilde ze zonder hen het verleden eigenlijk wel oprakelen? Ze zuchtte.

Misschien kunnen sommige dingen beter verborgen blijven.

Toch toverde de ontdekking een glimlach om haar lippen, want daardoor moest ze terugdenken aan het favoriete gezegde van haar oma, dat nu wel erg toepasselijk leek.

‘Je moet geen slapende honden wakker maken, lieverd. Het is niet goed om je neus in andermans zaken te steken.’

Maar zijn het wel andermans zaken als iemand dit bewust voor jou heeft achtergelaten, oma? Ben ik het niet aan jou verschuldigd om op onderzoek uit te gaan naar je afkomst?

Ze pinkte een traantje weg, legde de aanwijzingen aan de andere kant van de tafel en ging eten. Natuurlijk was ze nieuwsgierig, maar door alles wat er nu gaande was had de timing niet slechter gekund.

2

Twee maanden later

Rose zat omringd door de bezittingen van haar moeder met een half leeggedronken glas prosecco in haar hand op de grond en keek naar de energieke manier waarop haar beste vriendin zich voortbewoog. Ze werd al moe van de aanblik. Als ze alleen was geweest, had ze hier met een doos tissues gezeten in plaats van met een drankje, maar Jessica was als een wervelwind de flat binnengekomen, had haar omhelsd en geweigerd haar te laten zwelgen in haar verdriet. Het eerste uur hadden ze samen gehuild, maar daarna had Jessica de leiding genomen. Ze had boodschappen besteld en het huis opgeruimd alsof ze huishoudster van beroep was, geen diplomaat die zojuist was overgevlogen vanuit New York.

Nu, zes uur later, waren ze in de kamer van haar moeder en bruiste Jessica nog steeds van de energie. ‘Wil je weten wat ik denk?’ vroeg ze terwijl ze haar lange haar bijeenpakte en boven op haar hoofd vastzette.

‘Sinds wanneer vraag jij daarnaar?’

Met een warme glimlach en een zachte blik in haar ogen keek Jessica haar aan. ‘Je hebt net je moeder verloren, Rose. Ik ga geen dingen doen zonder het eerst aan jou te vragen.’

Rose nipte van haar prosecco. In eerste instantie had ze het bijna onbeleefd gevonden om nog geen achtenveertig uur na het overlijden van haar moeder zo’n feestelijk drankje te drinken, maar Jessica had haar herinnerd aan al die keren dat ze

samen met haar moeder een fles wijn hadden opengetrokken wanneer Jessica vanuit New York op bezoek was gekomen. Dat was zo'n beetje traditie geworden. Rose en Jessica waren al sinds hun eerste dag op de middelbare school beste vriendinnen en zodra Jessica het nieuws had gehoord had ze alles uit haar handen laten vallen en een nachtvlucht vanuit New York genomen.

'Ik denk dat je geen haast moet maken om haar zaken af te handelen,' zei ze nu. 'Waarom zou je dit gedeelte van het rouwproces afracfelen?'

Rose knikte en keek vechtend tegen haar tranen om zich heen. Jessica had gelijk. Ze wilde de herinnering aan haar moeder niet uitwissen; ze deed dit alleen omdat ze dacht dat het zo hoorde.

'Volgens mij zul je het over een paar maanden, wanneer het verdriet niet meer zo vers is, een stuk makkelijker vinden om haar spulletjes uit te zoeken.' Jessica aarzelde even. 'Wanneer jij eraan toe bent.'

'Wat gaan we nu dan doen?' vroeg Rose, die vond dat ze maar bofte met zo'n vriendin. 'Ik kan wel wat afleiding gebruiken.'

'Dan gaan we koken!' kondigde Jessica aan, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was.

Ondanks alles schoot Rose in de lach, en ze liep achter haar vriendin aan naar de keuken om de boodschappen uit te pakken die Jessica had laten bezorgen. Daarna schonk ze nog een glaasje voor hen in en ging ze op het bankje aan de keukentafel zitten.

Tijdens het koken vertelde haar vriendin over haar vierjarige tweeling, twee meisjes van wie Rose de peettante was. 'O ja, er ligt nog een stapel ongeopende post,' zei Jessica toen. Ze wees naar de enorme berg op het uiteinde van de keuken-

tafel. 'Zal ik die morgenochtend voor je doornemen?'

Met een zucht stond Rose op om de stapel te pakken. 'Nee, ik doe het nu wel. Met al die brieven van de advocaten, het ziekenhuis en de verzekeringsmaatschappij werd het me een beetje te veel, maar het moet er toch een keer van komen.'

Terwijl Rose de enveloppen begon door te bladeren vroeg Jessica: 'Ik weet dat dit gevoelig ligt, maar heb je nog iets van Luke gehoord?'

Rose keek op. 'Volgens mij heb ik heel duidelijk tegen hem gezegd dat ik nooit meer iets met hem te maken wilde hebben, dus het zou me niet moeten verbazen, maar nee. Hij heeft me niet eens meer een berichtje gestuurd sinds we niet meer samenwonen.'

Niet eens om te vragen of mama al overleden was.

Jessica trok een gezicht. 'In het begin leek hij zo aardig. Maar kennelijk heb ik totaal geen mensenkennis, want hij is dus een enorme eikel.'

'Eerlijk gezegd dacht ik dat hij de ware was, dus we hebben allebei geen mensenkennis.' In theorie was Luke perfect geweest, en in de praktijk over het algemeen ook, tot hij het er niet mee eens was dat ze een sabbatical wilde nemen van haar werk en haar zelfs een ultimatum stelde toen ze zei dat ze bij haar moeder wilde intrekken om tot aan haar overlijden voor haar te zorgen. Op dat moment was duidelijk geworden dat hij over geen greintje compassie beschikte. Ze had de laatste maanden die ze met haar moeder had doorgebracht voor geen goud willen missen, en al helemaal niet voor hem.

'Hoe zit het met je werk? Hoelang heb je nog om te beslissen of je teruggaat?'

Terwijl ze verder praatte, verdeelde Rose de enveloppen in stapeltjes. 'Ik heb nog twee weken om een beslissing te nemen.'

Ze zijn ontzettend begripvol geweest, maar ik kan niet eeuwig thuisblijven.'

'En je klinkt zo aarzelend omdat...'

'Omdat ik niet eens weet of ik nog wel advocaat wil zijn.' Tot haar verbazing kwamen die woorden als vanzelf over haar lippen. 'Telkens wanneer ik me voorstel dat ik weer aan de slag ga en me weer in dat wereldje moet begeven, voel ik pure weerzin. Ik weet gewoon niet of het wel iets voor mij is.'

'Het is heel normaal dat je je zo voelt nu je nog maar net je moeder hebt verloren, maar aan de andere kant ben je misschien wel tot bepaalde inzichten gekomen door alles wat je hebt meegemaakt. Als je niet van je werk houdt...'

'Ik geef er gewoon niets meer om. Misschien ben ik toe aan een andere omgeving, of misschien heb ik gewoon even rust nodig.' Ze had al eindeloos gepiekerd of ze nog terug wilde, of ze het zou aandurven om de carrière waarvoor ze zo lang had gestudeerd en gewerkt de rug toe te keren.

'Misschien kan ik je dan verleiden om naar New York te komen? De meiden en ik zouden het heerlijk vinden om je dicht bij ons in de buurt te hebben, en misschien is dat wel precies wat je nu nodig hebt.'

'Ik zou het geweldig vinden om hen vaker te zien, maar...' Ze maakte haar zin niet af, want opeens zag ze dat de laatste envelop uit Argentinië afkomstig was. 'Wat is dit nou?' Ze vergat helemaal waarover ze het hadden gehad en stak haar nagel tussen het zegel. Het verbaasde haar dat de envelop zo zwaar was en dat er bijpassend crèmekleurig papier in bleek te zitten. Hoewel ze al een poosje alles voor haar moeder regelde, was er nooit eerder zoiets bezorgd. Meestal ontving ze brieven van de bank of de verzekeringsmaatschappij, maar dit... Ze vouwde de brief open en las hem vluchtig door. Haar adem stokte en haar hand vloog naar haar mond omdat ze haar ogen niet geloofde.

‘Wat is er?’ Jessica kwam naast haar staan. ‘Als de verzekeringsmaatschappij weigert uit te keren, kan Ryan wel –’

‘Dat is het niet,’ mompelde Rose. Nadat ze de brief nog een keer had doorgelezen gaf ze hem aan Jessica. ‘Het is een brief van een advocatenfirma in Buenos Aires. Hij is aan mijn moeder gericht.’

‘Buenos Aires? Weet je dat zeker?’

Rose knikte, pakte haar glas en nam nog twee grote slokken in een poging het beven van haar hand onder controle te krijgen.

‘Wat had je moeder dan met Argentinië te maken?’ vroeg Jessica. ‘Waarom zou een advocatenfirma uit een ander land haar aanschrijven?’

Daar gaf Rose geen antwoord op. Ze bleef gewoon voor zich uit zitten staren om te verwerken wat ze zojuist had gelezen en te wachten tot haar vriendin ook zover was.

Nadat Jessica de brief had gelezen, zei ze: ‘Rose, hier staat dat je moeder de enige erfgenaam was van een groot landgoed in Argentinië.’ Haar ogen waren zo groot als schoteltjes. ‘Er staat dat de matriarch van de familie is overleden en dat...’

‘Dat mijn moeder als erfgename van de familie Santiago haar enorme poloterrein en haar volledige fortuin heeft geerfd,’ maakte Rose haar zin af, omdat de woorden al in haar geheugen gegrift stonden. ‘Dat het de bedoeling was dat mijn grootmoeder het van haar biologische moeder zou erven, maar dat het omdat zij niet meer leeft nu naar mijn moeder gaat.’

Jessica keek haar aan. ‘Dus nu je moeder er niet meer is...’

Verward knipperde Rose met haar ogen, bijna niet in staat om het nieuws te bevatten.

‘Rose, dit betekent dat jij dit nu allemaal erft. Jij bent toch de enige erfgenaam van je moeder?’

‘Ja,’ fluisterde ze.

‘En je wist hier niets van?’ vroeg Jessica met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Zo te horen gaat dit niet om een oud vrouwtje met een bescheiden spaarrekening. Het lijkt erop...’ Ze schudde haar hoofd. ‘Rose, dit zou je leven kunnen veranderen. Heb je weleens van de familie Santiago gehoord? Ben je weleens in Buenos Aires geweest?’

‘Ik wist hier niets van, en mijn moeder vast ook niet. Zoiets zou ze niet voor me achterhouden, zeker niet aangezien we zoveel tijd met elkaar hebben doorgebracht voordat ze stierf. De afgelopen maanden hebben we elkaar alles verteld.’ Opeens kneep ze haar ogen dicht, omdat ze weer aan het kistje met het paardenbeeldje dacht. Destijds had ze de aanwijzingen maar verwarrend gevonden en sindsdien was er zoveel gebeurd dat ze geen tijd meer had gehad om erover na te denken, maar nu kwam alles weer naar boven. Dit was al de tweede keer in een paar maanden tijd dat ze onverwacht door een advocatenfirma was benaderd. ‘Maar nu je het zegt...’ Ze sprong op, rende naar haar slaapkamer en tastte in de lade van haar nachtkastje tot haar vingers het hout van het kistje aanraakten.

Toen ze terugkwam, stond Jessica champignons te snijden voor haar beroemde pasta carbonara, maar zodra ze Rose zag hield ze op en waste ze haar handen.

‘Ik denk dat het hier iets mee te maken heeft.’ Opeens was Rose buiten adem; de roes die ze had gevoeld toen ze deze aanwijzingen had ontdekt daalde weer over haar neer. ‘Dit kan geen toeval zijn.’

Jessica nam het kistje van haar aan, maakte het open en haalde het figuurtje en het lapje zijde eruit. Daarna keek ze verward op. ‘Wat is dit?’ vroeg ze. ‘Hoe kom je hieraan?’

‘Ik denk dat deze spulletjes iets te maken hebben met mijn grootmoeder en haar erfenis in Argentinië. Een paar maanden

geleden kwam ik erachter dat mijn oma is geboren in een tehuis genaamd Hope's House, hier in Londen. Tot nu toe had ik geen idee wat die aanwijzingen te betekenen hadden.' Na een korte aarzeling voegde ze eraan toe: 'Maar deze brief zou alles kunnen verklaren.'

3

‘Het is bijna niet te geloven dat je me dit niet eerder hebt verteld, maar je had natuurlijk wel wat anders aan je hoofd,’ merkte Jessica op.

Rose staarde naar het paardenbeeldje. ‘Op de dag dat ik deze aanwijzingen kreeg, kwamen ook de laatste onderzoeksuitslagen van mijn moeder binnen. Toen ik thuiskwam, keek ik ernaar uit om haar alles te laten zien en over de bijeenkomst te vertellen, maar voordat ik de kans kreeg stortte ons leven in. Ik heb het kistje in een lade gelegd en er sindsdien eerlijk gezegd geen moment meer aan gedacht.’

Jessica raakte in het voorbijgaan haar schouder even aan en nam haar positie achter het aanrecht weer in. ‘Begin maar bij het begin. Ik wil dat je me alles vertelt.’

Rose liet geen detail achterwege. Ze vertelde over de brief die ze had ontvangen, de bijeenkomst op het advocatenkantoor, de andere vrouwen die tegelijk met haar daarheen waren geroepen.

Toen ze uitgepraat was, schepte Jessica haar romige pasta carbonara met kip en champignons in twee kommen. ‘Even voor de duidelijkheid: we denken dus dat je oma is geboren in Hope’s House, een tehuis voor ongehuwde moeders, maar dat ze geen idee had dat ze geadopteerd was? En ook dat je moeder niets wist van die adoptie, het kistje of de brief die we zojuist hebben ontvangen? Dat het allemaal één groot geheim was?’